

[Birgit Busk.]

og det er heller ikke lovgivningens opgave. Det er en opgave, som kun kan løses af det private erhvervsliv. Det bidrag, vi fra dette ting kan give til opgavens løsning, er at søge at give erhvervslivet sådanne vilkår, at det selv kan klare tingene i den udstrækning, det offentlige har indflydelse på det. For vi må ikke glemme, at spørgsmålet om beskæftigelse ikke blot har en side, som vender udad, men også en side, som vender indad, og at spørgsmålet om genskabelse af den fulde beskæftigelse i lige så høj grad stiller krav til arbejdsmarkedets parter som til det offentlige.

Det står i folketingets magt at forbedre erhvervslivets vilkår på en række områder. Vi kan forbedre afskrivningsmulighederne og derved tilskynde til nye investeringer. Vi kan ophæve den tåbelige beskatning af produktionsjord og derved give landbrug, skovbrug og gartneri større fri kapital til konkurrencefremmende forbedringer. Vi kan øge statsgarantien for eksportkreditter og gøre det på en sådan måde, at det ikke blot som nu kommer landets 15-20 største eksportvirksomheder til gode, men således at al dansk eksportvirksomhed, hvad enten virksomheden er stor eller lille, kan nyde godt heraf og få sin konkurrenceevne og dermed også sin beskæftigelsesevne forøget.

Vi kan endelig fjerne en væsentlig del af vor alt for høje formuebeskatning og derved holde op med at straffe den opsparing, som vi også har så hårdt brug for til oprettelse af nye arbejdspladser.

Alt dette og endnu mere kan lovgivningsmagten gøre som sin indsats mod den stigende ledighed, men det nytter alt sammen ingenting, hvis arbejdsmarkedets parter, og det gælder både arbejdsgiverne og lønmodtagerne og deres organisationer, ikke samtidig lever op til den del af ansvaret for beskæftigelsen, som ligger hos dem. Hvis de ikke gør det, vil alt det, vi her i tinget kan gøre, kun være som at hælde vand i en si.

Mit parti og jeg har den opfattelse, at det ikke tilkommer statsmagten at blande sig i, hvad arbejdsgivere og lønmodtagere indbyrdes kan blive enige om. Det er deres sag, og det ved jeg at begge de to parter er enige med os i. Men konsekvensen heraf

er, at de så også selv må tage ansvaret for de følger, som enigheden medfører. De kan ikke vente en ambulancetjeneste fra det øvrige samfund, hvis deres dispositioner viser sig at være forkerte. Jeg håber, at disse principper vil slå igennem under de forestående overenskomstforhandlinger, og at begge parter vil gøre sig klart, at skal vi løse beskæftigelsesproblemet her i landet og ikke blot lappe lidt på ledigheden, er der kun én vej at gå, nemlig at sørge for, at den del af erhvervslivets omkostningsstigninger, som har indenlandske motive-ringer — de udenlandske har vi jo ingen indflydelse på — ikke yderligere forøges til skade for konkurrenceevne og beskæftigelsessevne.

De to parter i overenskomstforhandlingerne har deres store ansvar for, om titusinder af mennesker, som nu er ude i arbejdsløshed, eller som trues af arbejdsløshed, fordi arbejdspladser lukkes, skal sikres beskæftigelse, eller om deres antal skal forøges med nye titusinder. Jeg håber som sagt, at de er klar over det uhyre ansvar, de har.

Med de bemærkninger, jeg her har fremført, og det ansvar for udviklingen på beskæftigelsesområdet, jeg har lagt på arbejdsmarkedets parter, har jeg ikke fritaget det offentlige for den del af ansvaret for arbejdsløshedens direkte bekæmpelse, som naturligt må falde på stat og kommuner som de to store arbejdsgivere, de er.

Jeg har med glæde noteret, at loftet over det offentlige byggeri er blevet gjort højere. Jeg håber blot, at denne forøgede adgang til at bygge må blive brugt fornuftigt og ikke til at fremme kommunalt eller statsligt prestigebyggeri.

Jeg har også med glæde bemærket, at arbejdet med at forøge vort motorvejsbyggeri er blevet sat i gang igen. Jeg betragter vore motorveje ikke blot som beskæftigelsesforanstaltninger, men også som et meget vigtigt led i bestræbelserne på at fremme vort erhvervslivs konkurrenceevne, og sagt i en parentes ser jeg meget gerne hastighedsgrænserne på motorvejene hævet adskilligt over de nuværende, helst ser jeg dem helt forsvinde på motorvejene. Det var parentesen.

Både på grund af beskæftigelsessituationen og navnlig på grund af den betydning